

– Бабо, дай ни питка – искали те.

– Няма, няма, чего. Откъде се взеха тези деца. От земята ли излезнаха? От гърнето ли?

– Откъде излязоха тези деца, хора? От махалата ли са или от гърнето излезнаха? Божа работа, бабо!

– Отчупи ми пита!

– Но питата не се е опекала бе, сине!

– Отчупи ми, бабо, пита!

Колкото повече отчупвала от питата, толкова по-голяма ставала тя.

Момчето пораснало, децата също. Оженили се. Останало това момиче при баба си.

Имало един мъж някъде. Цар. Имал един син. Един на майка и баща. Богати хора. Отишъл той и поискал момчето за жена, но тя не искала. Отишъл баща му и казал на майка му:

– Жено, харесахме това момиче. Да идем да я искаме!

– А, не! Това момиче е от бедна къща.

– Не викай! И бедните имат право да живеят.

– Не я искам Вкъщи! Ще отида при водата да се удавя! Ще се обеса! Но не искам да се събера с нея!

Отишли. Оттук-оттам, взели момчето. Вдигнали сватба. Другите нямали хляб да ядат. Той отишъл и дал крави, овце, това, онова – Всичко. Съгласил се да я вземе. Ха тука, ха там – избягала по селата. Не искала момчето. Баща му и майка му се скарали и сбили:

– Толкова пари да дам, толкова ягене. Той толкова да ме ядоса. Тя да избяга в други села.

Толкова чух – толкова разказах!

